

NSZZ

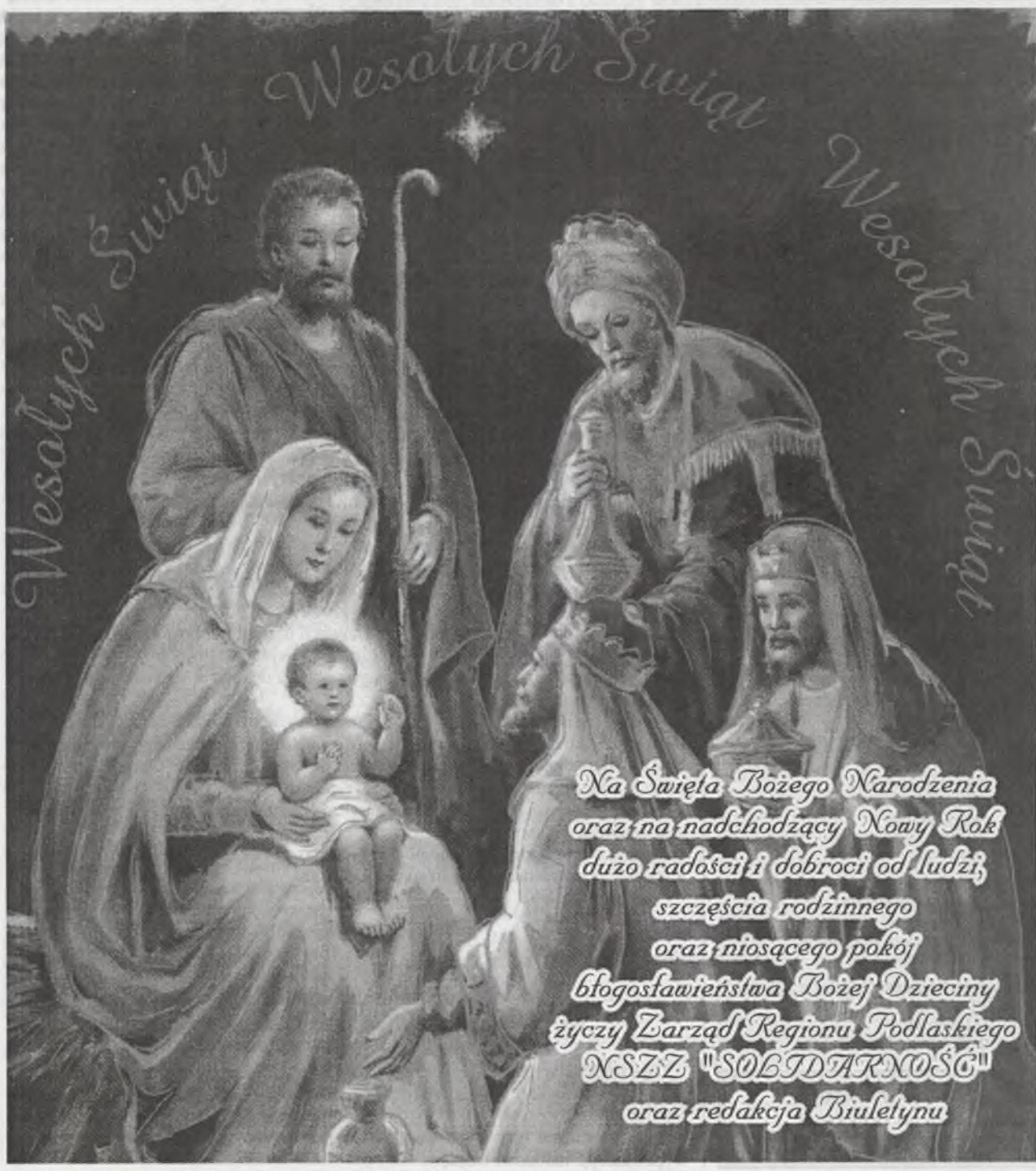
**REGION
PODLASKI**

SOLIDARNOŚĆ

BIULETYN INFORMACYJNY NR 106 (286) ● 20.12.2001

*Na Święta Bożego Narodzenia
oraz na nadchodzący Nowy Rok
dużo radości i dobroci od ludzi,
szczęścia rodzinnego
oraz niosącego pokój
błogosławieństwa Bożej Dzieciny
życzy Zarząd Regionu Podlaskiego
NSZZ "SOLIDARNOŚĆ"
oraz redakcja Biuletynu*

**BIULETYN
INFORMACYJNY
JEST PISMEM
WEWNĄTRZZWIĄZKOWYM**

**Adresy Oddziałów
Zarządu Regionu Podlaskiego
NSZZ „Solidarność”**

1. Region Podlaski
Oddział w Bielsku Podlaskim
17-100 Bielsk Podlaski
ul. 3 Maja 17
tel. 010XX 85 730-28-92
2. Region Podlaski
Oddział w Hajnówce
17-200 Hajnówka
ul. 3-go Maja 24
tel./fax 010XX 85 682-43-05
3. Region Podlaski
Oddział w Czarnej Białostockiej
16-020 Czarna Białostocka
ul. Torowa 15
tel. 010XX 85 710-28-82
4. Region Podlaski Oddział w Łapach
18-100 Łapy
ul. Sikorskiego 54
tel. 010XX 85 715-29-03
5. Region Podlaski
Oddział w Siemiatyczach
17-300 Siemiatycze
ul. Pałacowa 13
tel./fax 010XX 85 655-31-41
6. Region Podlaski Oddział w Grajewie
19-200 Grajewo
ul. Wojska Polskiego 20
tel. 010XX 86 272-27-31
7. Region Podlaski Oddział w Sokółce
16-100 Sokółka
ul. Piłsudskiego 8
tel. 010XX 85 711-21-10
8. Region Podlaski Oddział w Mońkach
19-100 Mońki
ul. Kolejowa 2
tel. 010XX 85 716-30-03
9. Region Podlaski
Oddział w Dąbrowie Białostockiej
16-200 Dąbrowa Białostocka
ul. Tysiąclecia P.P. 4
tel. 010XX 85 712-11-09
10. Region Podlaski
Oddział w Suwałkach
16-400 Suwałki
ul. Kościuszki 32
tel. 010XX 87 566-29-00
fax 566-71-06
11. Region Podlaski
Oddział w Augustowie
16-300 Augustów
Rynek Zygmunta Augusta 9
tel. 010XX 87 643-52-61
12. Region Podlaski Oddział w Sejnach
16-500 Sejny
ul. 22 Lipca 10
tel. 010XX 87 516-36-51

**Konto ZR Podlaskiego
BGŻ SA O/Białystok
20301084-116381-2706-1100**

Z PRAC

KOMISJI KRAJOWEJ

**Stanowisko KK nr 42/2001
ws. projektu ustaw o budżetach**

Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność” sprzeciwia się wprowadzeniu pakietu ustaw o budżetach zaproponowanych parlamentowi przez rząd. Przez ostatnie miesiące przekonywano opinię publiczną, że SLD ma najlepszy program wprowadzenia kraju na ścieżkę rozwoju gospodarczego i poprawy sytuacji materialnej społeczeństwa. Tymczasem, proponowany przez rząd Leszka Millera kierunek zmian, zawarty w ustawach o budżetach, jest całkowitym zaprzeczeniem obietnic składanych przez lewicę w trakcie kampanii wyborczej. Zamiast obiecanych rozwiązań systemowych pobudzających gospodarkę zamierza się zlikwidować niemal wszystkie elementy ochrony najsłabszych wprowadzone przez poprzednie parlamenty. Dzieje się to w sytuacji, gdy krąg osób potrzebujących pomocy państwa poszerza się.

Dlatego też Komisja Krajowa nie wyraża zgody na kierunek proponowanych zmian, a w szczególności na:

- likwidację zasiłków przedemerytalnych oraz drastyczne obniżenie wielkości świadczeń przedemerytalnych;
- obniżenie wielkości zasiłków dla bezrobotnych oraz znaczne zmniejszenie zasiłku chorobowego z tytułu pobytu w szpitalu;
- znaczne ograniczenie świadczeń i funkcjonowania Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych;
- zamrożenie płac w sferze budżetowej oraz ewidentną próbę łamania umów społecznych w oświacie i szkolnictwie wyższym;
- ograniczenie zasiłków dla rodzin korzystających z opieki społecznej;
- drastyczne skrócenie urlopów macierzyńskich;
- likwidację zasiłku porodowego i znaczne obniżenie miesięcznego dochodu przypadającego na członka rodziny, poniżej którego przysługuje zasiłek rodzinny;
- ograniczenie ulg na przejazdy środkami komunikacji publicznej.

Takie rozwiązania są dla nas nie do przyjęcia, szczególnie w sytuacji nie przedstawienia przez rządzących koncepcji ożywienia i rozwoju gospodarczego, bez czego nie nastąpią korzystne zmiany w sektorze przedsiębiorstw i w pozostałych sferach życia społecznego.

Problemem, który wymaga natychmiastowych działań jest bezrobocie, które dotyka już wszystkich sfer społecznych, niezależnie od miejsca zamieszkania i wykształcenia. Dlatego wzywamy rząd do niezwłocznego podjęcia dialogu w sprawie paktu na rzecz zwalczania bezrobocia.

Przedstawione projekty ustaw o budżetach bezlitośnie obnażają hipokryzję rządzących, którzy głosząc hasła obrony najsłabszych, odrzucają zgłoszoną przez NSZZ „Solidarność” w Trójstronnej Komisji do spraw Społeczno-Gospodarczych propozycję rekompensat wzrostu kosztów utrzymania.

W trosce o spokój społeczny domagamy się przestrzegania trybu i terminów konsultacji ważnych dla społeczeństwa rozstrzygnięć.

W celu ochrony praw pracowników i ich rodzin NSZZ „Solidarność” wykorzysta wszystkie przewidziane prawem środki działania.

Warszawa, 11.12.2001 r. Komisja Krajowa
NSZZ „Solidarność”

**Stanowisko KK nr 43/2001
ws. 20. rocznicy wprowadzenia stanu wojennego**

Dwadzieścia lat temu, 13 grudnia 1981 roku, władze komunistyczne wprowadziły w Polsce stan wojenny. W jego wyniku aresztowano tysiące członków „Solidarności”. Łamiąc nawet ówczesne prawo, twórca stanu wojennego gen. Wojciech Jaruzelski po raz trzeci w historii PRL wyprowadził na ulice miast wojsko, w tym oddziały pancerne, wypowiadając narodowi wojnę.

Warszawa, 7 grudnia 2001r.
Pan Prezes Zarządu
„Kuriera Porannego”

Szanowny Panie Prezesie pragnę wyrazić stanowczy protest w związku z prowadzonym od dłuższego już czasu przez „Kuriera Porannego” bezprecedensowym atakiem na moją osobę jako radnego Sejmiku Województwa, działacza NSZZ „Solidarność” i osobę prywatną.

Prym w tym wiedzie redaktor Państwa gazety Pan Nikitorowicz. W wyrafinowany i perfidny sposób „Kuriera Porannego” przedstawia i wypacza fakty, przekręca moje wypowiedzi, prowadzi polemikę na swoich łamach w sprawach już wyjaśnionych a moje sprostowania umieszcza w miejscach mało czytanych i widocznych. Taka sytuacja nie ma nic wspólnego z prawdą obiektywną, rzetelną informacją, rzemiosłem dziennikarskim i prawem do ewentualnej obrony na łamach prasy, ale jest brutalnym atakiem na moją osobę, mój autorytet, moje osiągnięcia i dąży do dyskredytowania mnie w oczach kolegów i społeczeństwa.

W najbliższym czasie okaże się czy za takim postępowaniem nie stoją inni mocodawcy. Oświadczam, że nie zamierzam prowadzić polemiki z gazetą w reprezentowanym przez Państwa stylu, ale w przyszłości swoich praw w stosunku do „Kuriera Porannego” i jego dziennikarzy będę dochodził na drodze sądowej, bowiem zostały przekroczone wszelkie granice dobrych obyczajów, taktu i sztuki dziennikarskiej.

Odnosząc się do ostatniego artykułu, w którym kolejny już raz wymieniono moje nazwisko informuję, że w dniu 12 grudnia br. zostałem zobowiązany do uczestnictwa w posiedzeniu Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” poświęconej planowanym przez Rząd RP zmianom ustaw wprost uderzających w najbardziej potrzebujących obywateli. Tylko tyle mam na ten temat do powiedzenia, choć związkowcy z mojej Komisji Zakładowej jadą do Brukseli, aby bronić naszych praw związkowych, które jak na razie nie są umieszczone w Karcie Europejskiej i taki jest cel uczestnictwa NSZZ „Solidarność” w tej manifestacji.

Mam nadzieję, że starczy Panu i Państwa gazecie odwagi, aby bez powoływania się z mojej strony na artykuły prawne umieścić mój list do Pana na pierwszej stronie „Kuriera Porannego” w najbliższym wydaniu piątkowym. Jeżeli nie to trudno pozostanie mi świadomość brutalizacji nie tylko życia politycznego, społecznego, ale i również medialnego.

Z poważaniem
Jerzy Lach

Z PRAC

KOMISJI KRAJOWEJ

Tragedia w kopalni „Wujek”, krwawe pacyfikacje wielu zakładów pracy i szkół wyższych, obozy internowania, skrytobójcze mordy – to tylko część zbrodniczego dzieła. Jego sprawcy, korzystając z ochrony ułomnego prawa, do dziś pozostają na wolności i fałszywie oskarżają ofiary tamtych wydarzeń.

W latach osiemdziesiątych zginęło wielu reprezentantów wszystkich warstw narodu, w tym robotnicy, duchowni, studenci. Stan wojenny był nie tylko działaniem przeciw prawom człowieka, nosił także znamiona zbrodni przeciwko ludzkości.

NSZZ „Solidarność” będzie dochodzić aż do skutku sprawiedliwości dla ofiar i ich rodzin. Jeśli polskie prawo nie dokona oceny stanu wojennego i jego twórców, Związek odwoła się do trybunałów międzynarodowych.

Warszawa, 11.12.2001 r. Komisja Krajowa
NSZZ „Solidarność”

Trybunał w sprawie „Wujka”

W 20. rocznicę pacyfikacji kopalni „Wujek”, podczas której zginęło dziewięciu górników, związkowcy zebrali się w Domu Kultury katowickiej kopalni. Oddali hołd zamordowanym i rannym górnikom z „Wujka” oraz innych śląskich zakładów pracy.

Jak powiedział szef „Solidarności” Marian Krzaklewski, skierowanie wniosku do trybunałów międzynarodowych możliwe będzie po wyczerpaniu ścieżki prawnej w Polsce.

„Jeżeli w polskim sądzie nie ma miejsca dla prawdy i sprawiedliwości, skoro brak jest możliwości osądzenia sprawców oczywistej zbrodni „Solidarność” skieruje wniosek do trybunałów międzynarodowych” – napisała Komisja Krajowa w przyjętym przez aklamację stanowisku.

„Przygotowujemy też wniosek do Trybunału Konstytucyjnego o wykładnię prawną przepisów, które stanowiły reguły stanu wojennego, czy były one zgodne z ówczesnym prawem. To krok w dochodzeniu do prawdy i sprawiedliwości” – mówił Krzaklewski.

Dodał, że „Solidarność” ma już wstępną opinię prawną mówiącą, że wprowadzenie stanu wojennego było sprzeczne z konstytucją. Dlatego – w opinii związkowców – sądy rozstrzygające sprawy stanu wojennego nie mogą argumentować, że ówczesne działania były zgodne z prawem.

Lider „Solidarności” zapowiedział, że jeżeli Trybunał Konstytucyjny nie przyjmie związkowego wniosku w tej sprawie, to „Solidarność” poprosi o jego złożenie prawicowych posłów.

Za niesprawiedliwy i krzywdzący rodziny ofiar górników z „Wujka” Komisja Krajowa uznała wyrok katowickiego sądu, który w końcu października uniewinnił i umorzył postępowanie wobec byłych milicjantów oskarżonych o strzelanie do górników.

Krzaklewski oraz szef „Solidarności” kopalni „Wujek”, ranny podczas jej pacyfikacji Stanisław Płatek, nazwali wyrok katowickiego sądu haniebnym.

Oświadczenie

ws. 31. rocznicy grudniowej zbrodni na Wybrzeżu

My, niżej podpisani, w 31. rocznicę zbrodni popełnionej przez wojsko i milicję na społeczeństwie Wybrzeża w Grudniu 1970 roku, wobec nieosądzenia sprawców, po raz kolejny zabieramy głos, domagając się sprawiedliwości. Żądanie osądzenia sprawców zmuszeni jesteśmy połączyć z donośnym wołaniem o obronę czci i godności ofiar i ich rodzin. Podczas toczącego się procesu główni oskarżeni o kierownicze sprawstwo zbrodni, nadużywając prawa do własnej obrony, powtarzają oszczerstwa i pomówienia komunistycznej propagandy, znieważając pamięć ofiar, raniąc uczucia ich rodzin, ob-

ciąg dalszy na str. 4

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA PRACY I POLITYKI
SPOŁECZNEJ
z dnia 4 kwietnia 2001 r.**

w sprawie trybu postępowania w sprawie rejestracji układów zbiorowych pracy, prowadzenia rejestru układów i akt rejestrowych oraz wzorów klauzul rejestracyjnych i kart rejestrowych.

(Dz. U. Nr 34 poz. 408 z dnia 20 kwietnia 2001 r.)

Na podstawie art. 241¹¹ § 6 Kodeksu pracy zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przepisy rozporządzenia odnoszące się do układu zbiorowego pracy, zwanego dalej „układem”, stosuje się odpowiednio do:

- 1) protokołów dodatkowych do układów,
- 2) porozumień o stosowaniu układu oraz protokołów dodatkowych do tych porozumień, z zastrzeżeniem § 7 ust. 2, § 8 ust. 2 i § 11 ust. 1.

2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o pracodawcy lub zakładowej organizacji związkowej jako o stronach zakładowego układu zbiorowego pracy, należy przez to rozumieć również podmioty, które zawarły układ zakładowy na podstawie przepisów art. 241²⁸ Kodeksu pracy.

§ 2. 1. Rejestracji układu dokonuje się na wniosek jednej ze stron układu.

2. Wniosek o rejestrację układu powinien zawierać informacje dotyczące:

- 1) daty i miejsca zawarcia układu oraz daty jego wejścia w życie,
- 2) stron układu i ich siedzib oraz adresów do korespondencji,
- 3) spełnienia przez strony układu warunków wymaganych do zawarcia układu,
- 4) terminu mocy obowiązującej układu,
- 5) zakresu obowiązywania układu, w szczególności terytorialnego i podmiotowego, oraz liczby pracownikó*w*, którzy tym układem zostali objęci.

3. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, dołącza się:

- 1) zsyte lub oprawione egzemplarze układu, w ilości odpowiadającej liczbie podmiotów, które zawarły układ, powiększonej o 2 egzemplarze; egzemplarze układu powinny zawierać oryginalne podpisy osób reprezentujących strony, które go zawarły,
- 2) pełnomocnictwa osób zawierających układ w imieniu organów do tego uprawnionych,
- 3) odpis orzeczenia sądu stwierdzającego reprezentatywność organizacji związkowej,
- 4) pismo ogólnokrajowej organizacji międzyzwiązkowej (konfederacji) potwierdzające wchodzenie w jej skład ogólnokrajowego związku zawodowego

lub zrzeszenia (federacji) związków zawodowych,

5) wyciąg z rejestru organizacji związkowych lub organizacji pracodawców stwierdzający zarejestrowanie danej organizacji,

6) wyciąg ze statutu organizacji związkowej lub organizacji pracodawców wskazujący organ właściwy do zawarcia układu.

4. W razie gdy dokumenty, o których mowa w ust. 3 pkt 2–6, są w posiadaniu organu rejestrującego i zachowały swą aktualność, nie zachodzi potrzeba ponownego ich dołączania do wniosku o rejestrację układu.

5. W przypadku wniosku o rejestrację układu zakładowego, wnioskodawca powinien udostępnić tekst układu ponadzakładowego obowiązującego u pracodawcy.

§ 3. Organ rejestrujący może zażądać uzupełnienia wniosku o rejestrację ukła-

Z PRAC

KOMISJI KRAJOWEJ

ciąg dalszy ze str. 3

rażając rannych, poszkodowanych i innych uczestników tamtej tragedii. Nawet najbardziej obraźliwe epitety wobec uczestników zajęć i stawianie ofiar w roli oskarżonych nie usprawiedliwią zabijania, wprowadzenia wojsk pancernych na ulice polskich miast i użycia broni. Nic nie usprawiedliwi otwarcia ognia do bezbronnych ludzi idących na wezwanie władz do pracy. Przelana krew w roku 1956 i 1970 nie powstrzymała gen. Jaruzelskiego przed ponownym użyciem wojska i rozlewem krwi w roku 1981. On i inni sprawcy grudniowej zbrodni nie tylko nie wyrażają skruchy, lecz udowadniają słowem i czynem, że byliby gotowi ją powtórzyć.

Głosy o pozostawieniu oceny tych zdarzeń wyrokom historii to ciąg dalszy matactw i zacierania śladów obliczonych na ludzką niepamięć i ucieczkę od odpowiedzialności. Historia wydała już swój wyrok, odsyłając zbrodniczy totalitarny system i komunistyczną ideologię na stronicę hańby i niebytu. Wymiar sprawiedliwości natomiast okazuje się niezdolny do spełnienia swego podstawowego obowiązku: osądzenia sprawców i wydania wyroku.

Sprzeciwiając się ciągłym próbom manipulowania historią i świadomością społeczną, nie akceptując bezradności polskich sądów postanawiamy:

1. Nie ustawać w żądaniu osądzenia oraz piętnowania sprawców zbrodni ku ludzkiej pamięci i wiecznej niesławie;
2. Informować społeczeństwo, że ofiarami Grudnia 1970 byli nie tylko robotnicy – dorośli, odpowiedzialni za siebie mężczyźni. Wśród zabitych były dzieci i młodzież, a wśród rannych – wiele kobiet. Będziemy upowszechniać ich biogramy i promować pomysł nadawania ich imienia miejscom publicznym, np. szkołom.

Gdańsk, 13 grudnia 2001 r.

W imieniu Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”

Marian Krzaklewski oraz Stowarzyszenia:

Grudzień '70, Styczeń '71, Godność,

Rodzin Ofiar Grudnia '70, Komitet Budowy Pomników Ofiar Grudnia '70

w Gdyni

du o informacje i dokumenty niezbędne do:

1) ustalenia, czy układ został zawarty zgodnie z przepisami o zawieraniu układów zbiorowych pracy,

2) sprawdzenia, czy układ nie zawiera postanowień niezgodnych z prawem.

§ 4. Wniosek o rejestrację układu, nie spełniający wymogów przewidzianych w § 2 i 3, nie podlega rozpatrzeniu. Wniosek ten, łącznie z dołączonymi do niego dokumentami, podlega zwrotowi wraz z pisemnym uzasadnieniem odmowy jego rozpatrzenia.

§ 5. Wezwanie do dokonania zmian w treści układu oraz powiadomienie o możliwości rejestracji układu bez niektórych jego postanowień przekazuje się stronom układu na piśmie, ze wskazaniem postanowień układu niezgodnych z prawem.

§ 6. 1. Powiadomienie o odmowie rejestracji układu w rejestrze układów, zwanym dalej „rejestrem”, przekazuje się

du o informacje i dokumenty niezbędne do:

1) ustalenia, czy układ został zawarty zgodnie z przepisami o zawieraniu układów zbiorowych pracy,

2) sprawdzenia, czy układ nie zawiera postanowień niezgodnych z prawem.

§ 4. Wniosek o rejestrację układu, nie spełniający wymogów przewidzianych w § 2 i 3, nie podlega rozpatrzeniu. Wniosek ten, łącznie z dołączonymi do niego dokumentami, podlega zwrotowi wraz z pisemnym uzasadnieniem odmowy jego rozpatrzenia.

§ 5. Wezwanie do dokonania zmian w treści układu oraz powiadomienie o możliwości rejestracji układu bez niektórych jego postanowień przekazuje się stronom układu na piśmie, ze wskazaniem postanowień układu niezgodnych z prawem.

§ 6. 1. Powiadomienie o odmowie rejestracji układu w rejestrze układów, zwanym dalej „rejestrem”, przekazuje się

stronom układu na piśmie. Pismo powinno zawierać uzasadnienie odmowy i pouczenie o przysługujących środkach odwoławczych.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio w przypadku wykreślenia układu z rejestru na podstawie przepisu art. 241¹¹ § 54 Kodeksu pracy.

§ 7. 1. Układ rejestruje się po uprzednim zamieszczeniu przez organ rejestrujący klauzuli rejestracyjnej oraz pieczęci suchej na egzemplarzach układu. Jeden egzemplarz układu pozostaje w zbiorze układów.

2. Wzory klauzul rejestracyjnych układu oraz porozumienia o stosowaniu układu określa załącznik nr 1 do rozporządzenia.

§ 8. 1. O wpisaniu układu do rejestru organ rejestrujący powiadamia na piśmie strony układu i przesyła po jednym egzemplarzu układu podmiotom, które zawarły układ. W piśmie podaje się datę dokonania wpisu.

2. W przypadku wpisania do rejestru porozumienia o stosowaniu układu, organ rejestrujący powiadamia o tym na piśmie również strony tego układu.

§ 9. 1. Na wniosek jednej ze stron układu wpisuje się do rejestru informacje dotyczące:

- 1) wypowiedzenia układu,
- 2) rozwiązania układu,
- 3) daty ustania stosowania postanowień rozwiązane układu, w razie gdy w układzie tym ustalono inny termin niż dzień wejścia w życie nowego układu,
- 4) zawarcia przez strony układu porozumienia ustalającego termin stosowania postanowień rozwiązane układu (z podaniem daty ustania stosowania tych postanowień),
- 5) podziału, połączenia, rozwiązania się lub likwidacji organizacji albo innych podmiotów, które układ zawarły,
- 6) wstąpienia innego pracodawcy lub podmiotu w prawa i obowiązki strony układu,
- 7) wstąpienia organizacji związkowej w prawa i obowiązki strony zawartego układu,
- 8) przejścia praw i obowiązków strony zawartego układu ponadzakładowego na innego ministra lub centralny organ administracji rządowej,
- 9) zawieszenia stosowania układu,
- 10) odstąpienia od stosowania układu przez pracodawcę, w przypadku rozwiązania organizacji pracodawców lub wszystkich organizacji związkowych będących stroną tego układu,
- 11) zmiany nazwy lub siedziby podmiotu, który zawarł układ.

2. W razie gdy wniosek, o którym mowa w ust. 1, dotyczy okoliczności wymagających stwierdzenia w formie pisemnej, do wniosku tego powinien być dołączony odpowiedni dokument.

3. Wniosek o wpis informacji do rejestru niespełniający wymogów przewidzianych w ust. 1 i 2 nie podlega rozpatrzeniu. Wniosek ten łącznie z dołączonymi do niego dokumentami podlega zwrotowi wraz z pisemnym uzasadnieniem odmowy jego rozpatrzenia.

4. O dokonaniu wpisu do rejestru informacji, o których mowa w ust. 1, organ rejestrujący powiadamia strony układu.

§ 10. Z urzędu podlegają wpisaniu do rejestru informacje dotyczące:

1) rozszerzenia przez ministra właściwego do spraw pracy, na podstawie art. 241¹⁸ Kodeksu pracy, stosowania układu ponadzakładowego,

2) uchylecia rozszerzenia stosowania układu na podstawie wymienionej w pkt 1,

3) wykreślenia układu z rejestru na podstawie art. 241¹¹ § 54 Kodeksu pracy.

§ 11. 1. Wpisu do rejestru dokonuje się w karcie rejestrowej. Wzory kart rejestrowych układu i porozumienia o stosowaniu układu określają załączniki nr 2-5 do rozporządzenia.

2. Dla każdego układu prowadzi się odrębną kartę rejestrową.

3. Oprócz karty rejestrowej prowadzi się zbiór układów oraz akta rejestrowe.

4. Dla każdego układu prowadzi się oddzielne akta rejestrowe. Obejmują one dokumenty stanowiące podstawę wpisu do rejestru i dokumenty w sprawie postępowania rejestracyjnego oraz wszelkie pisma dotyczące danego układu.

§ 12. Karty rejestrowe, zbiór układów oraz akta rejestrowe nie mogą być wynoszone poza miejsce ich przechowywania i przeglądane bez nadzoru upoważnionego pracownika.

§ 13. 1. Karty rejestrowe, założone dla układów zarejestrowanych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia, zachowują ważność.

2. Dla dokonania rejestracji protokołu dodatkowego do układu oraz wpisu informacji, o których mowa w § 9 ust. 1, do kart rejestrowych określonych w ust. 1 dołącza się karty rejestrowe sporządzone według wzorów określonych w rozporządzeniu.

§ 14. Traci moc rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 15 listopada 1994 r. w sprawie szczegółowego trybu postępowania w sprawie rejestracji układów zbiorowych pracy oraz wzoru rejestru tych układów (Dz. U. Nr 123, poz. 606).

§ 15. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

WIĘŚCI Z REGIONU

**Stanowisko
Prezydium Zarządu
Regionu Podlaskiego
NSZZ „Solidarność”**

ws. likwidacji uprawnień studenckich do 50 proc. ulgi w przejazdach komunikacyjnych

Prezydium Zarządu Regionu Podlaskiego NSZZ „Solidarność” wyraża poparcie dla akcji protestu organizowanego przez Niezależne Zrzeszenie Studentów przeciwko rządowej propozycji zmniejszenia ulg na bilety w ustawie o uprawnieniach do bezpłatnych i ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego.

Zmniejszanie deficytu budżetowego państwa nie może odbywać się w sposób chaotyczny i nieprzemyślany, kosztem najuboższych grup społecznych. Propozycja likwidacji 50 proc. ulgi w przejazdach komunikacyjnych PKP i PKS jest sprzeczna z deklaracją rządzącej koalicji o wspieraniu edukacji. Jest to kolejny krok rządu Millera, który ogranicza równość edukacyjną w naszym kraju. Najpierw zatrzymano reformę edukacji, a teraz utrudnia się dostęp do szkół i uczelni wyższych.

Białystok, dn. 13.12.2001 r.

**Stanowisko Prezydium
Zarządu Regionu Podlaskiego
NSZZ „Solidarność”
ws. polityki personalnej
Wojewody Podlaskiego**

Prezydium Zarządu Regionu Podlaskiego NSZZ „Solidarność” wyraża zaniepokojenie wobec stosowania politycznych kryteriów w decyzjach personalnych Wojewody Podlaskiego w stosunku do podległych mu jednostek organizacyjnych.

O ile zrozumiąta wydawać się może sytuacja, w której dobiera się najbliższych współpracowników z własnego otoczenia politycznego, to odwoływanie dyrektorów jednostek podległych wyłonionych w drodze konkursów, traktować należy jako upolitycznianie administracji publicznej.

W takiej sytuacji, deklaracje wyborcze SLD o kierowaniu się fachowością i uczciwością w służbie publicznej, stały się kolejną niespełnioną obietnicą wyborczą lewicy.

Białystok, dn. 11.12.2001 r.

Z PRAC XIV KZD

Stanowisko nr 1 XIV KZD ws. oceny udziału Związku w AWS

Zaangażowanie NSZZ „Solidarność” w utworzenie i działalność Akcji Wyborczej Solidarność wymaga rzetelnej oceny. Zawarcie koalicji z Unią Wolności spowodowało zaniechanie realizacji znacznej części programu wyborczego AWS oraz postulatów NSZZ „Solidarność”. Pojawiły się problemy przy wdrażaniu reform, doszło do gorszących kłótni i podziałów wewnątrz koalicji i w samej AWS. Taką sytuację wykorzystywał prezydent do wetowania ważnych dla ludzi pracy ustaw, dotyczących uwłaszczenia, kontroli prywatyzacji przez prokuratorie, prorodzinnego systemu podatkowego, świadczeń emerytalnych dla służb mundurowych. Zlekceważony został postulat NSZZ „Solidarność” prowadzenia prorozwojowej polityki gospodarczej, pomagającej tworzyć miejsca pracy. Wzrastało bezrobocie, pogarszały się nastroje społeczne. Rządy Unii Wolności i AWS doczekały się 23 września 2001 r. surowej oceny wyborców. Mimo wielokrotnych wezwań Związku (od 1997 r.), ugrupowania tworzące AWS nie stworzyły zwartej formacji politycznej. Możliwość bezpośredniego udziału struktur Związku w działalności politycznej wyczerpała się. Zgoda Krajowego Zjazdu Delegatów na łączenie funkcji publicznych i politycznych oraz związkowych okazała się błędem. Związek uznał więc, że należy wycofać się z AWS. Oznacza to również, że symbole Związku nie mogą być więcej wykorzystywane przez ugrupowania polityczne. W odmiennych warunkach zewnętrznych realizacja programu wymagać będzie od członków NSZZ „Solidarność” większej aktywności i determinacji, również w walce o obronę socjalnych funkcji państwa.

Stanowisko nr 2 XIV KZD ws. finansowania ochrony zdrowia

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” stwierdza, że zapowiedziana przez rząd kolejna zmiana systemu organizacyjnego i sposobu finansowania ochrony zdrowia nie zawiera żadnego elementu, który dawałby szansę na poprawę warunków pracy i płacy pracowników oraz jakości usług medycznych. Cięcia w budżecie służby zdrowia niewątpliwie spowodują pogorszenie jej funkcjonowania. Budzi to ogromne zaniepokojenie NSZZ „Solidarność”, a przy tym stanowi nowe wyzwanie dla Związku. Niedopuszczalnym jest, aby kolejna propozycja reorganizacji powodowała pogarszanie warunków pracy i płacy, ograniczenie dostępności do świadczeń medycznych i łamanie przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy. XIV KZD zwraca się do Komisji Krajowej o konsolidację sił i środków w obronie praw pracowników służby zdrowia, wspieranie ich starań o dostęp do informacji szkolenia oraz usprawnienie narzędzi egzekwujących przestrzeganie prawa. Standardy pracy obowiązujące w Unii Europejskiej winny sprzyjać przestrzeganiu praw pracowniczych, a głos Związku winien być traktowany przez rząd z należytą uwagą, jako głos istotnego partnera społecznego.

Stanowisko nr 3 XIV KZD ws. projektu budżetu

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” wyraża stanowczy protest wobec proponowanych przez koalicję rządową SLD-UP-PSL wszelkich projektów cięć budżetowych, które mogą dotknąć najuboższą część społeczeństwa. NSZZ „Solidarność” ostrzega wszystkich polityków przed brakiem roztropności i rozważa w podejmowaniu tych niezwykle ważkich decyzji. Związek nie zawaha się przed użyciem każdej przewidzianej prawem formy protestu w obronie najuboższych.

Stanowisko nr 4 XIV KZD ws. majątku ZOZ

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” zobowiązuje Komisję Krajową do podjęcia natychmiastowych działań prowadzących do zmiany przez parlament oraz organy administracji rządowej regulacji prawnych, które zatrzymują wykupywanie długów samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej przez korporacje finansowe zrzeszające nieznanych inwestorów oraz przejmowanie majątku publicznego służby zdrowia z pominięciem jej pracowników.

Stanowisko nr 5 XIV KZD ws. wypowiedzenia umów o pracę członkom władz statutowych organizacji związkowych w DAEWOO MOTOR POLSKA w Lublinie

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” wyraża stanowczy protest przeciwko wypowiedzeniu umów o pracę członkom władz statutowych organizacji związkowych działających w DAEWOO MOTOR POLSKA w Lublinie. Próba pozbawienia pracowników ich reprezentacji, pomimo kontynuowania produkcji, jest bezprecedensowym przykładem łamania prawa. XIV KZD wzywa instytucje odpowiedzialne za podjęcie tych decyzji do niezwłocznych i stanowczych działań mających na celu przestrzeganie obowiązującego prawa i przywrócenia dialogu z reprezentacją pracowników, niezbędnego do wyprowadzenia DMP w Lublinie z obecnego kryzysu.

Z PRAC ZARZĄDU REGIONU

Stanowisko Zarządu Regionu Podlaskiego NSZZ „Solidarność”

ws. wydarzeń na wybrzeżu w Grudniu '70 i 20 rocznicy wprowadzenia stanu wojennego

Z okazji 20 rocznicy wprowadzenia stanu wojennego oraz masakry robotników wybrzeża w grudniu 1970 roku, Zarząd Regionu Podlaskiego NSZZ „Solidarność” składa hołd pamięci wszystkim ofiarom wydarzeń grudniowych.

Pomimo, iż do dnia dzisiejszego nie zostały wyjaśnione i osądzone zbrodnie na robotnikach wybrzeża z Grudnia '70, górnikach kopalni „Wujek”, „Manifest Lipcowy” i wielu innych zabitych w okresie stanu wojennego, NSZZ „Solidarność” nigdy nie zapomni ich ofiary, która pozostanie dla nas na zawsze symbolem walki o wolną, sprawiedliwą i niepodległą Polskę.

Białystok, dn. 12.12.2001 r.

Stanowisko Zarządu Regionu Podlaskiego NSZZ „Solidarność” z dnia 15.10.2001 r.

Zarząd Regionu Podlaskiego NSZZ „Solidarność”, na podstawie uchwały Komisji Krajowej Nr 10/2000 ws. aktualizacji danych o stanie Związku przypomina o obowiązku zdawania ankiet półrocznych, oraz o obowiązku wykonywania uchwały finansowej Związku.

Komisje Zakładowe, które nie dopełnia ww. obowiązków nie będą dopuszczone do wyboru delegatów i elektorów na WZDR Regionu Podlaskiego.

Uchwała ZR NR. 17 z dnia 2001.12.10

w sprawie klucza liczbowego obowiązującego przy wyborze Delegatów na Walne Zebranie Delegatów Regionu Podlaskiego NSZZ „Solidarność”

Zarząd Regionu Podlaskiego NSZZ „Solidarność” działając na mocy (43 Ordynacji Wyborczej ustala i zatwierdza klucz liczbowy wg. którego wybierani są delegaci lub elektorzy na wybory delegatów na WZDR Podlaskiego.

Delegat na każde rozpoczęte – 100 członków

Minimalny okręg wyborczy – 70 członków

70-100 – 1 delegat

101-200 – 2 delegatów

201-300 – 3 delegatów

301-400 – 4 delegatów

401-500 – 5 delegatów

Z PRAC ZARZADU REGIONU

- 501-600 – 6 delegatów
- 601-700 – 7 delegatów
- 701-800 – 8 delegatów
- 801-900 – 9 delegatów
- 901-1000 – 10 delegatów
- 1001-1100 – 11 delegatów
- itd.

W organizacjach związkowych liczących:

- 1-80 członków – wybór elektorów w proporcji 1 elektor na 10 członków
- 1-10 – 1 elektor
- 11-20 – 2 elektorów
- 21-30 – 3 elektorów
- 31-40 – 4 elektorów
- 41-50 – 5 elektorów
- 51-60 – 6 elektorów
- 61-69 – 7 elektorów

Naturalny okręg wyborczy stanowią organizacje związkowe zrzeszające od 70 członków wzwyż.

Łączony okręg wyborczy tworzą organizacje związkowe zrzeszające poniżej 70 członków, a po utworzeniu wspólnego okręgu wyborczego elektorzy tych organizacji reprezentują od 71 członków wzwyż (bez górnych ograniczeń).

Uchwała ZR Nr 16 z dnia 2001.12.10 w sprawie kalendarza wyborczego na kadencję 2002-2006

1. Zarząd Regionu Podlaskiego NSZZ „Solidarność” potwierdza zgodnie z Uchwałą KK Nr. 42/2001 ws. kalendarza wyborczego na kadencję 2002-2006, że wybory w organizacjach zakładowych (międzyzakładowych), wybory delegatów na WZD Regionu oraz wybory delegatów na WZD regionalnych struktur branżowych, odbywają się w dniach od 1 stycznia do 31 marca 2002 r.

2. Zarząd Regionu Podlaskiego określa dzień 15 kwietnia 2002 r. jako nieprzekraczalny termin rejestracji w Regionalnej Komisji Wyborczej, protokołów wyborczych z wyboru elektorów na zebrania wyborcze w okręgach łączonych.

3. Zarząd Regionu Podlaskiego wyznacza dzień 30 kwietnia 2002 r. jako nieprzekraczalny termin rejestracji w Regionalnej Komisji Wyborczej, protokołów wyborczych z wyboru delegatów na WZD Regionu Podlaskiego oraz składanie protokołów z wyboru władz zakładowych (międzyzakładowych) i delegatów do regionalnych struktur branżowych.

4. Zarząd Regionu Podlaskiego postanawia, że wybory w organizacjach zakładowych (międzyzakładowych) i regionalnych strukturach branżowych dokonane bez uprzedniego powiadomienia Regionalnej Komisji Wyborczej o terminie zebrania wyborczego będą nieważne (podstawa: Uchwała Nr. 24, pkt 9 i 22 VI KZD).

Ciąg dalszy na str. 8

Z PRAC XIV KZD

Stanowisko nr 6 XIV KZD ws. ucywilizowania stosunków pracy w Polsce

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” oczekuje od pracodawców zrzeszonych w Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych i Konfederacji Pracodawców Polskich rozpoczęcia – wspólnie z organizacjami pracowniczymi – prac nad ucywilizowaniem istniejących stosunków pracy. Pogarszający się z roku na rok stan praworządności w stosunkach pracy zaprzecza nie tylko budowanej z wielkim trudem społecznej gospodarce rynkowej, ale także zasadom państwa prawa. Nagminne i uporczywe naruszanie podstawowych i uznawanych na całym świecie praw pracowniczych, takich jak: prawo do wynagrodzenia, do odpoczynku, do ochrony zdrowia (m.in. przez stosowanie norm ochronnych czasu pracy, zwłaszcza w warunkach szkodliwych dla zdrowia, ochronę kobiet i pracowników młodocianych) może świadczyć o niezajomości uregulowań prawnych lub o niskiej kulturze prawnej pracodawców. Środowiska pracownicze nie akceptują zastępowania działań ewidentnie bezprawnych – działaniami na granicy prawa lub wykorzystywaniem luk prawnych, np. zamiast dotychczasowego zatrudniania „na czarno” – zatrudnianie na podstawie kontraktów lub zmuszanie do zmiany statusu prawnego z pracownika na podejmującego działalność gospodarczą; przedłużanie umów na czas określony poprzez aneksy zamiast zawarcia umowy na czas nieokreślony. Z całkowitą dezaprobatą spotyka się fikcyjne likwidowanie podmiotów gospodarczych w celu uniknięcia odpowiedzialności, a następnie podejmowanie przez te same osoby działalności w ramach rzekomo nowego podmiotu o innej nazwie. Negatywne tendencje w zachowaniach wielu pracodawców szkoda nie tylko zatrudnianym przez nich pracownikom i wizerunkowi polskiej przedsiębiorczości, ale przede wszystkim innym, działającym zgodnie z przepisami prawa pracodawcom i podmiotom gospodarczym, mogą ponadto przyczynić się do nieuczciwej konkurencji w obrocie gospodarczym. NSZZ „Solidarność” oczekuje od wszystkich pracodawców działań, które chroniąc godność pracowniczą – pozwolą budować stosunki pracy oparte na wzajemnym szacunku i zaufaniu, przez co doprowadzą do odbudowania znanej już w Polsce przedwojennej zasady „rzetelnego kupca”, dziś – przedsiębiorcy.

Stanowisko nr 7 XIV KZD ws. swobodnego przepływu pracowników

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” wyraża swoje zaniepokojenie niespójnymi, a nawet sprzecznymi informacjami obecnego rządu w sprawie stanowiska negocjacyjnego dotyczącego swobodnego przepływu pracowników. Wykluczające się wzajemnie opinie wygłaszane przez różnych ministrów stwarzają wrażenie, że w tej kwestii nie ma jednego ośrodka decyzyjnego. Władze krajowe NSZZ „Solidarność” wielokrotnie wypowiadały się na temat swobody przepływu osób, oczekując wynegocjowania możliwości korzystania przez Polaków z tej podstawowej swobody równocześnie z przyjęciem Polski do Unii Europejskiej. Delegaci uważają, że polityka ustępstw w negocjacjach z Unią Europejską w sprawie dostępu do uniijnego rynku pracy, którą zapowiadają liderzy koalicji rządowej SLD-UP-PSL, jest nie do przyjęcia, ponieważ szkodzi interesom polskich pracowników.

Stanowisko nr 8 XIV KZD ws. zagrożeń dla przemysłu lekkiego wynikających z umowy o wolnym handlu pomiędzy Polską a Turcją

Okres transformacji ustrojowej odcisnął swoje piętno na całej gospodarce, jednak w szczególności dotknął on przemysłu lekkiego. To w tej branży upadło najwięcej zakładów pracy, to w dawnych zagłębiach tego przemysłu jest największe bezrobocie, to właśnie ta branża została pozbawiona pomocy ze strony państwa. Długoletnie zabiegi NSZZ „Solidarność” zakończyły się przyjęciem przez rząd RP w 2000 roku dokumentu pod nazwą „Strategia dla przemysłu lekkiego na lata 2000 – 2005”, jednak do tej pory rząd nie stworzył dostatecznych warunków do jej realizacji – ani formalnych, ani finansowych. NSZZ „Solidarność” od dawna zabiegał o objęcie polskiego rynku tekstyliów ochroną przed nieuczciwą konkurencją, dumpingiem i nielegalnym importem. Działania wszystkich rządów okazały się tak opieszale, że w porę nie uczyniono wszystkiego, aby ochronić rodzimy przemysł. Pomimo protestów strony związkowej, podpisana została umowa o wolnym handlu pomiędzy Polską a Turcją. Nadszedł moment, aby nie dopuścić do ostatecznej degradacji rodzimego przemysłu lekkiego i dalszego wzrostu bezrobocia. XIV Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” domaga się podjęcia przez rząd zdecydowanych działań dla zapobieżenia całkowitej likwidacji branży, której pracodawcy i pracownicy z taką determinacją wspólnie walczyli o przetrwanie.

c.d. na str. 8

Z PRAC XIV KZD

c.d. ze str. 7

Stanowisko nr 9 XIV KZD

ws. ratyfikacji Konwencji MOP nr 183 o ochronie macierzyństwa

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” zwraca się do władz państwowych o ratyfikację Konwencji nr 183 Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącej ochrony macierzyństwa. XIV KZD uważa, że nie ma przeszkód prawnych ani ekonomicznych dla podjęcia działań ratyfikacyjnych, ponieważ zapisy konwencji MOP nr 183 (rewidująca konwencję z 1952 r.) w większości są już uwzględnione w polskim prawie bądź jego zmiany przebiegają we wskazanym w konwencji kierunku.

Stanowisko nr 10 XIV KZD

ws. obrony związkowców zaangażowanych w działalność na korzyść OFE ZURICH SOLIDARNI

Członkowie Związku zaangażowali się w pracę na rzecz OFE ZURICH SOLIDARNI z inicjatywy Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” w celu pozyskania uczestników OFE ZURICH. Związkowcy swoją działalnością doprowadzili do wysokiej pozycji na rynku ubezpieczeniowym ZURICH SOLIDARNI. Obecnie obciąża się byłych trenerów i agentów ubezpieczeniowych zwrotem należności finansowych za osoby ubezpieczone w ZUS, a nie płacące składki na rzecz OFE. Zobowiązuje się Komisję Krajową do podjęcia działań w celu oddalenia roszczeń oraz obsługi prawnej w sytuacji wejścia na drogę sądową.

Apel nr 1 XIV KZD

ws. naruszenia prawa do wynagrodzenia za pracę i innych świadczeń

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” apeluje do parlamentu i rządu, a zwłaszcza do Ministra Sprawiedliwości o podjęcie natychmiastowych działań w celu przeciwdziałania rażącym naruszeniom jednego z podstawowych praw pracowniczych – prawa do wynagrodzenia. Organy nadzoru wciąż stwierdzają wzrost nieprawidłowości w tym zakresie, lecz bierność organów ścigania sprzyja bezkarności i nieodpowiedzialności pracodawców, którzy przerzucają ciężar kredytowania działalności gospodarczej na pracowników. Proceder ten przyjął już rozmiary patologiczne. Sytuacja ekonomiczna polskich pracowników mających „zatrudnienie” bez wynagrodzenia jest niejednokrotnie gorsza od bezrobotnych posiadających prawo do zasiłku. Oczekujemy podjęcia natychmiastowych działań, które zlikwidują te zjawiska i wyeliminują z rynku nieuczciwych i nierzetelnych pracodawców, doprowadzając do ucywilizowania stosunków pracy.

Apel nr 2 XIV KZD

ws. rozwoju edukacji

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” apeluje do rządu i parlamentu o realizację odpowiadającą potrzebom Polaków polityki edukacyjnej, która podniesie ich kwalifikacje zawodowe i naukowe, niezbędne na rynku pracy w Europie. Nie zgadzamy się z próbami zmniejszania deficytu budżetowego poprzez ograniczanie wydatków na oświatę i szkolnictwo wyższe, co doprowadzi edukację na skraj finansowej zapaści i przyczyni się do upadku cywilizacyjnego państwa.

Apel nr 3 XIV KZD

ws. używania symbolu i znaku „Solidarność”

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” zwraca się do władz Akcji Wyborczej Solidarność Prawicy o wykreślenie ze swojej nazwy słowa „Solidarność”. Apeluje również o nieużywanie w przyszłości znaku i symbolu „Solidarność” przez jakiegokolwiek partie polityczne i komitety wyborcze.

Uchwała nr 1 XIV KZD

ws. przyjęcia Regulaminu Ogólnego Funduszy Strajkowych

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” uchyla uchwałę nr 10 VI Krajowego Zjazdu Delegatów w Mielcu w sprawie zasad tworzenia i dysponowania funduszem strajkowym. W to miejsce uchwała się Regulamin Ogólny Funduszy Strajkowych stanowiący załącznik do niniejszej uchwały.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Z PRAC ZARZĄDU REGIONU

Uchwała ZR NR. 18

z dnia 2001.12.10

ws. zastosowania list cząstkowych dla Oddziałów Zarządu Regionu Podlaskiego przy wyborach na członków Zarządu Regionu.

Zarząd Regionu Podlaskiego NSZZ „Solidarność” w oparciu o (85 Ordynacji Wyborczej ustala listy cząstkowe dla Oddziałów Zarządu Regionu wg. następującego klucza:

od 1 do 8 delegatów – 1 członek Zarządu Regionu

od 9 do 16 delegatów – 2 członków Zarządu Regionu

Uchwała ZR NR. 19

z dnia 2001.12.10

ws. klucza liczbowego obowiązującego przy wyborach delegatów do Wyboru Rad Oddziałów Zarządu Regionu.

1 delegat na 50 członków

Komisje liczące od:

1 do 50 członków – 1 delegat

51 do 100 członków – 2 delegatów

101 do 150 członków – 3 delegatów

151 do 200 członków – 4 delegatów

201 do 250 członków – 5 delegatów

251 do 300 członków – 6 delegatów

itd.

Uchwała ZR NR. 21

z dnia 2001.12.10

Zarząd Regionu Podlaskiego upoważnia Prezydium ZR do powołania zespołu ds. opracowania strategii działania ZR na kadencję 2002-2006 r.

Uchwała ZR Nr 20

z dnia 10.12.2001 r.

Zarząd Regionu Podlaskiego NSZZ „Solidarność” zobowiązuje Przewodniczących Komisji Zakładowych i Międzyzakładowych lub osoby odpowiedzialne w Komisji za wybory do wzięcia udziału w szkoleniu nt. „Ordynacja wyborcza – dokumenty z wyborów”, które zostanie przeprowadzone przez Regionalną Komisję Wyborczą.

Komunikat

Regionalnej Komisji Wyborczej Regionu Podlaskiego NSZZ „Solidarność”

Regionalna Komisja Wyborcza Regionu Podlaskiego NSZZ „Solidarność” informuje komisje zakładowe/międzyzakładowe, iż podczas szkoleń będą do odebrania protokoły wyborcze obowiązujące przy wyborach na kadencję 2002-2006 w KZ i KM oraz nowa obowiązująca Ordynacja Wyborcza.

Z PRAC XIV KZD

Uchwała nr 2 XIV KZD

ws. zmiany zasad ustalania poziomu najniższych rent i emerytur

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” zobowiązuje Komisję Krajową do podjęcia pilnych działań zmierzających do zmiany ustawy o emeryturach i rentach z ubezpieczenia społecznego. Zmiany powinny iść w kierunku ustalania poziomu najniższych emerytur i rent w powiązaniu z realnymi kosztami utrzymania.

Uchwała nr 3 XIV KZD

ws. ustawy o płacy minimalnej

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” zobowiązuje Komisję Krajową do:

1. potraktowania projektu ustawy o płacy minimalnej przygotowanej przez Komisję Polityki Społecznej sejmiku III kadencji jako projektu obywatelskiego;
2. zachowania w projekcie postulowanego przez Związek negocjacyjnego systemu ustalania płacy minimalnej z uwzględnieniem kosztów utrzymania, udziału płac w wydatkach rodzin pracowniczych, poziomu bezrobocia oraz harmonogramu dochodzenia płacy minimalnej do 40% płacy przeciętnej;
3. pilotowania akcji zbierania podpisów i reprezentowania sygnatariuszy projektu w procesie legislacyjnym.

Uchwała nr 4 XIV KZD ws. prac nad Statutem

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” postanawia przyjąć do dalszych prac projekt Statutu przygotowany przez Komisję Statutową. Jednocześnie Zjazd zobowiązuje statutowe władze regionów i sekretariatów branżowych do przekazania – w formie uchwał – do Komisji Statutowej, uwag i wniosków (wraz z ich pisemnym uzasadnieniem) dotyczących tego projektu. Ostateczny termin wykonania tego zobowiązania upłyne 28 lutego 2002 r. Pozostawia się Komisji Krajowej możliwość zwolnienia nadzwyczajnej sesji Krajowego Zjazdu Delegatów NSZZ „Solidarność” poświęconej tej sprawie.

Uchwała nr 5 XIV KZD ws. zmiany w Statucie

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” wprowadza następującą zmianę w 10 ust. 2 Statutu NSZZ „Solidarność”: po wyrazach „oraz krajowe sekretariaty branżowe” wpisuje się wyrazy „i Krajowa Sekcja Morska Marynarzy i Rybaków”.

Uchwała nr 6 XIV KZD

ws. procedury rejestracyjnej zmiany w Statucie

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” zobowiązuje Komisję Krajową do niezwłocznego wszczęcia procedury rejestracyjnej zmiany w Statucie NSZZ „Solidarność” przyjętej uchwałą nr 5 XIV KZD. Jednocześnie upoważnia ją do wprowadzenia zaakceptowanych przez Komisję Statutową zmian redakcyjnych, nie będących zmianami merytorycznymi w przypadku wniesienia zastrzeżeń przez rejestrujący sąd.

Uchwała nr 7 XIV KZD

ws. łączenia funkcji politycznych ze związkowymi

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” uchyla uchwałę nr 2 X KZD i zobowiązuje Komisję Krajową do wykreślenia paragrafu nr 4 uchwały Komisji Krajowej nr 57/2001 i wpisania w to miejsce „Wprowadza się zakaz łączenia funkcji związkowych na wszystkich szczeblach z kierowniczymi funkcjami w organizacjach politycznych”.

Uchwała nr 8 XIV KZD

ws. zgody na używanie symboli i znaku „Solidarność”

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” w celu skutecznej ochrony dobrego imienia NSZZ „Solidarność” oświadcza, że nazwa NSZZ „Solidarność” zastrzeżona jest tylko dla Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” i nie powinna być nigdy używana przez partię i ugrupowania polityczne.

Uchwała nr 9 XIV KZD

ws. funduszu dla szykanowanych członków NSZZ „Solidarność”

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” zobowiązuje Komisję Krajową i zarządy regionów do utworzenia funduszu dla szykanowanych za działalność związkową członków NSZZ „Solidarność”

Uchwała nr 10 XIV KZD

ws. strategii 2002-2006

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” zobowiązuje Komisję Krajową do przeprowadzenia na najbliższym posiedzeniu debaty dotyczącej przyjęcia jednolitego tekstu projektu „Strategii działania NSZZ „Solidarność” na lata 2002-2006” oraz przedłożenia delegatom XV Krajowego Zjazdu Delegatów pisemnego sprawozdania z jej wdrożenia w 2002 roku.

c.d. na str. 10

Budowanie silnego związku

(cd. z poprzedniego nr.)

Wskaźniki dotyczące liczebności pokazują nam, jak daleko nam jeszcze do zadowalającej sytuacji. Dane na temat uzwiązkowienia są bardzo ważne, ale stanowią jedynie część większego obrazu. Wszyscy chcemy zyskiwać nowych członków, ale chcemy też, aby byli oni aktywni, i aby z nami pozostali.

Świat się zmienia, a wraz z nim zmieniają się wyzwania.

Nasze wartości pozostają te same ale świat się zmienia.

Dążenie do sprawiedliwości, uczciwości i godnego traktowania pracowników zawsze będzie sednem pracy związkowej, ale sposób, w jaki ją wykonujemy, musimy dopasować do zmieniającego się świata.

* Istniejące prawo daje duże możliwości działania. Jednak nasza przyszłość leży przede wszystkim w naszych rękach. Pracodawcy z pewnością nie ofiarują nam niczego gotowego na talerzu.

* Członkowie nie napłyną do nas sami i bez wyraźnej przyczyny nie pozostaną z nami na zawsze. Trudno jest spotykać się z pracownikami, jeszcze trudniej ich zachęcić do członkostwa w Związku. Nie wstąpią oni do Związku tylko dlatego, że tak robili ich ojcowie i nie będą wysłuchiwać wykładów o naszej historii i o tym, co jest dla nich najlepsze. Nasze organizowanie będzie miało szansę powodzenia jedynie wtedy, kiedy będziemy dostępni dla naszych członków i będziemy właściwie reagować na ich zmieniające się potrzeby.

I my zmieniamy się wraz ze światem

W latach dziewięćdziesiątych nauczyliśmy się, że najlepszym sposobem zabezpieczenia własnych interesów jest wpływanie na dokonujące zmiany, a nie sprzeciwianie się im. Więcej zyskamy pomagając pracownikom w negocjacjach z pracodawcą niż strasząc pracodawcę przepisami prawnymi. Wielokrotnie mogliśmy się przekonać o tym, że zarządy firm, rozsądni i rozumni pracodawcy nie lekceważą siły i odwagi działaczy naszego Związku, którzy dążą do dialogu i partnerskiej współpracy.

Rozpoczęliśmy proces zmian – i musimy mieć do nich przekonanie

Kadencja 1998-2002

W kadencję 1998-2002 NSZZ „Solidarność” wchodził w szczególnej sytuacji zewnętrznej, wynikającej ze zwycięstwa wyborczego AWS i funkcjonowania rządu opartego o koalicję AWS-UW oraz wewnętrzną, charakteryzującą się spadkiem liczby członków Związku i zmniejszaniem się

ciąg dalszy na str. 10.

Ciąg dalszy ze str. 9

szeniem obszaru, na którym działają związki. Przykładem może być mała reprezentacja związków zawodowych w zakładach prywatnych.

Niezbędne było więc podjęcie działań prowadzących do odwrócenia tendencji spadkowej i zachęcenia pracowników do zapisywania się do Związku oraz utrzymania nowych członków. Przeznaczenie większych środków na tradycyjne sposoby organizowania się pracowników nie wystarczyło. Należało przełamać dotychczasowe sposoby rekrutacji, która nie zapewniała nawet utrzymania poziomu związkowości.

W nowych okolicznościach Komisja Krajowa uznaje za priorytet organizowanie pracowników w NSZZ „Solidarność”, traktując je jako integralną i zasadniczą funkcję Związku.

Bazując na naszych doświadczeniach i osiągnięciach w ciągu ostatnich dwóch dziesięcioleci, stawiamy przed sobą aktualne zadania:

- * musimy w dalszym ciągu wywierać wpływ na rząd jako na architekta środowiska przyjaznego dla związków i dla pracowników;

- * musimy bliżej współpracować z pracodawcami, starając się kształtować warunki życia i pracy korzystne dla naszych członków i ich rodzin;

- * Musimy docierać do członków i potencjalnych członków, uznając potrzebę reagowania na ich zmieniające się potrzeby.

Program organizowania pracowników w naszym Związku Zwiększone nakłady na rekrutację i organizowanie.

W roku 1994 Komisja Krajowa powołała zespół ds. promocji Związku, później nazwany zespołem ds. rozwoju Związku. W jego skład weszły osoby mające różne doświadczenia, przeważnie wynikające z kontaktów z zachodnimi związkami zawodowymi. Szczególnie aktywna była grupa szkolona przez amerykański związek pracowników służb publicznych SEIU należący do AFL-CIO. Zespół ten opracował program rozwoju NSZZ „Solidarność”, który zakładał między innymi:

- * stałe przekonywanie jak największej liczby działaczy do ważności pozyskiwania członków;

- * powołanie koordynatorów makroregionalnych w sześciu regionach;

- * powołanie koordynatorów regionalnych we wszystkich regionach.

W sierpniu 1995 roku powołano koordynatora krajowego i sześciu koordynatorów makroregionalnych. W następnych latach powołano koordynatorów regionalnych we wszystkich regionach. W 1999 roku decyzją Prezydium Komisji

Krajowej powstał Dział Rozwoju Związku kierowany przez Krajowego Koordynatora ds. rozwoju związku. Pół roku później do działu zostało przyjętych dwóch pełnoetatowych organizatorów związkowych. Program pracy Działu Rozwoju Związku obejmuje między innymi:

- a. bezpośredni udział w organizowaniu pracowników w Związku poprzez:

- * zespoły organizatorów związkowych,

- * wspieranie regionów;

- b. szkolenia – przy współpracy z Działem Szkoleń Komisji Krajowej:

- * dla organizatorów związkowych czynnie zaangażowanych w pozyskiwanie członków,

- * dla działaczy różnych szczebli (przede wszystkim nowych organizacji zakładowych);

- c. ewidencję członków:

- * statystykę,

- * monitorowanie,

- * badanie trendów.

Związek mocno inwestuje w nowych specjalistów ds. rozwoju i organizowania, którzy mają być w pełni zaangażowani w sprawy budowania uzwiązkowienia, tworzenia nowych organizacji zakładowych i powiększanie już istniejących.

12 lipca 2001 Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność” przyjęła uchwałę dotyczącą standardów funkcjonowania regionów i krajowych sekretariatów branżowych (Uchwała nr 58/2001).

Zgodnie z tą uchwałą, w każdej strukturze regionalnej będzie w przyszłości funkcjonował dział rozwoju związku, w którym co najmniej 1,5 etatu ma być przeznaczone dla organizatorów związkowych.

Obecnie koordynatorzy regionalni ds. rozwoju związku działają w 33 regionach. Już 12 regionów może pochwalić się stałym zatrudnieniem organizatora związkowego. Wszyscy regionalni koordynatorzy i organizatorzy zostali przeszkoleni w kwestii zasad i praktyk organizowania. Organizowanie nie jest jednak umiejętnością, której można się nauczyć na wykładzie albo z książki. Polega ono na utrzymaniu właściwych relacji między ludźmi i na zdolności realizowania zadań. Najlepiej można się tego nauczyć w praktyce. Organizatorzy związkowi przechodzą, w zależności od potrzeb, uaktualnione szkolenia merytoryczne, np. na temat nowego ustawodawstwa związanego z reprezentacją związkową, tak aby w możliwie największym zakresie mogli wspierać naszych przedstawicieli w zakładach pracy.

Dzięki tak stworzonej strukturze ludzi odpowiedzialnych, koordynujących i bezpośrednio zaangażowanych w organizowanie pracowników, w przeciągu krót-

kiego czasu nasz Związek zaczął osiągać pozytywne rezultaty. Udało nam się zorganizować pracowników niektórych dużych przedsiębiorstwach założonych od podstaw przez kapitał prywatny.

Podręcznik i szkolenie „Organizowanie pracowników”

Członkowie Zespołu ds. rozwoju Związku napisali i wydali w 2000 roku podręcznik „Organizowanie pracowników” skierowany głównie do etatowych organizatorów związkowych. W trakcie tworzenia jest natomiast drugi podręcznik dotyczący tego samego problemu, ale adresowany do działaczy w komisjach zakładowych. Dział Rozwoju Związku wspólnie z Działem Szkoleń opracował również program szkolenia związkowego pod tym samym tytułem: „Organizowanie pracowników”.

Chcemy, aby wszystkie pomysły, doświadczenia i modele działania przekazywane były dalej.

Podręczniki i szkolenia związkowe zostały tak pomyślane, aby wszyscy działacze związkowi, zakładowi i etatowi, którzy będą się angażowali w pomaganie pracownikom w organizowaniu się, otrzymali odpowiednie wsparcie merytoryczne oraz tak, by pomogli zrozumieć, że bez zorganizowanych pracowników nie ma silnego związku zawodowego.

Docieranie do pracodawców

Związek gotów jest do działań innowacyjnych i do szukania nowych dróg do sukcesu. Zawsze istnieje niebezpieczeństwo działania według utartych schematów postępowania, co w konsekwencji powoduje, że świat nas przegania.

Rolą Działu Rozwoju Związku jest również promowanie NSZZ „Solidarność”, akcentowanie profilu naszego Związku i zapewnienie naszej obecności u kluczowych pracodawców.

Praca Działu Rozwoju Związku zaczęła już w wyraźny sposób przynosić konkretne korzyści w postaci utworzenia organizacji zakładowych w dużych firmach ponadnarodowych, takich jak m.in: Real, Geant, Tesco, Carrefour.

Skoordynowane i ukierunkowane działania, których celem jest zorganizowanie pracowników, połączone z profesjonalną reprezentacją i dyskusjami z zarządami przedsiębiorstw na najwyższym szczeblu, zaowocowały partnerskimi umowami o współpracy i setkami nowych członków.

W ciągu ostatnich kilku miesięcy Dział Rozwoju Związku wprowadził własną stronę internetową (www.solidarnosc.org.pl/~drz), która skierowana jest do członków i potencjalnych członków NSZZ „Solidarność”. Na stronie tej dostępne są informacje dotyczące aktualnej działalności Działu, decyzji Prezydium

Komisji Krajowej i uchwał Komisji Krajowej mających wpływ na lepszą koordynację pracy związanej z organizowaniem nowo powstałych organizacji zakładowych i negocjacji z zarządami firm. Planujemy wydanie gazety związkowej, która koncentrowałaby się konkretnie na działaniach naszych członków i na sprawach mających dla nich znaczenie.

Organizowanie

Będziemy w dalszym ciągu inwestować środki, angażować czas i ludzi w umiejętne organizowanie poprzez:

- * finansowanie wyspecjalizowanych etatowych organizatorów związkowych;

- * szkolenie zakładowych działaczy i wspieranie ich podczas działań na terenie zakładu pracy;

- * budowanie nowych i rozwijanie już istniejących relacji z pracodawcami, zawieranie porozumień o współpracy z zarządami firm;

- * współpracę i dzielenie się doświadczeniami w dziedzinie organizowania pracowników pomiędzy etatowymi działaczami Związku, pracownikami struktur regionalnych i branżowych oraz działaczami w zakładach.

Efektywne działania organizacyjne nie biorą się same z siebie. Niezależnie od tego, jak umiejętni i profesjonalni staną się nasi zakładowi działacze, wszelkie działania muszą być zaplanowane, zarządzane i podporządkowane ogólnej strategii, jeśli mają odnieść rzeczywisty skutek w dłuższej perspektywie. Dlatego musimy:

- * wyznaczyć jasne i realistyczne cele, a także monitorować i oceniać stopień ich realizacji;

- * zidentyfikować nasze silne i słabe strony, rozbudowując te pierwsze i eliminując te drugie;

- * pilnie, a wręcz radykalnie, zmieniać tam, gdzie to niezbędne, ustalone sposoby działania i struktury, które się nie sprawdzają. ■

GAZETA
współczesna

Dociera
wszędzie
i do wszystkich

Obchody 20 rocznicy wprowadzenia stanu wojennego

W związku z uroczystymi obchodami rocznicy stanu wojennego w kościele św. Rocha odbyła się msza z udziałem władz miejskich i wojewódzkich oraz pocztów sztandarowych. Mszę Św. celebrował arcybiskup ks. Stanisław Szymecki, zaś kazanie wygłosił ksiądz infułat Stanisław Piotrowski.

(...) *Drodzy Związkowcy!*

Dziś mija 20. rocznica stanu wojennego, ogłoszonego wczesnym, mroźnym rankiem 13. grudnia przez gen. Jaruzelskiego. Przerwał on radosny pochód Solidarności, która zrodziła się ze strajków sierpniowych na Wybrzeżu. Solidarność była niezwykłym dziełem polskim, chwałą dumą i nadzieją. Jaśniała jak wyzwolenie, jak udane powstanie. Wokół niej narastały literatura, poezja, pieśń, idea. Obudziły się wielkie uczucia, duch wspólnotowości, powszechne braterstwo, gotowość do ofiar. Zmartwychwstali praojcowie, dziadowie, ojcowie, których reżym komunistyczny pogrzebał i wykreślił z kart naszej historii, zwłaszcza tych pomordowanych na Wschodzie, oni znów pojawili się na ustach Polaków, domagających się słusznie wyjaśnienia, ich upodlenia i śmierci. Solidarność to była jutrznia zmartwychwstałej Polski.

Było wówczas was wielu. Zaprzysięgliście sobie. Ogarnęła Was niepohamowana chęć, uwierzyliście, że skoro jest Was aż tak wielu, potraficie zmienić, jeśli nie wszystko, to bardzo wiele. Byliście

odważni, młodzi, uwierzyliście sobie, byliście sobą zachwyceni.

Radosny pochód przerwał stan wojenny. Zapelniły się więzienia, internowania, haniebna banicja dla najlepszych synów Ojczyzny. Podzielono Naród, wyrządono niepowetowaną mu krzywdę, a rany do dziś jeszcze nie mogą się zagoić. Odebrano narodowi budzącą się nadzieję. W maju 1988 roku w strajkującej Solidarności w obronie Stoczni Gdańskiej było zaledwie kilkuset niezłomnych. Co się więc stało i dlaczego tak się stało? Spróbujmy odślonić kilka faktów.

Wszystko zaczęło się w Stoczni Gdańskiej w sierpniu 1980 roku. Przywiązanie do ideałów wolnościowych okazało się silniejsze od dyktatury reżimu komunistycznego. Krzyż na bramie stoczni, obraz Maryi oraz portret Papieża uskrzydlały stoczniowców. Niezaprzczalnymi animatorami, którzy pomogli przeprowadzić Polskę przez komunizm, by wreszcie zrzuciła jego pęta, byli Prymas Tysiąclecia i Jan Paweł II, Piotr naszych czasów. Nic więc dziwnego, że w trudnych chwilach stanu wojennego Solidarność mogła przetrwać w dużej mierze dzięki kościołowi, który udzielił jej nie tylko wsparcia moralnego, ale również gościnnych wnętrz kościołów i plebań na spotkania jawne i tajne. Szkoda, że niektórzy z nich dziś zapomnieli o tym i stali się liberałami, masonami zwalczającymi Kościół a szczególnie jego chrześcijańskie wartości. Kościół w strasza

c.d. na str. 12

Młodzież z Zespołu Szkół Odzieżowych w Białymstoku odwiedziła wystawę zorganizowaną w siedzibie ZR Podlaskiego w XX rocznicę wprowadzenia stanu wojennego.

Ciąg dalszy ze str. 11

noc stanu wojennego stanął w obronie Solidarności, jako niekwestionowany autoritet. Zauważył to i podkreślił ten fakt, przemawiając w Izbie Pamięci, prezydent Kwaśniewski. Strategia pokojowej walki Solidarności szybko przyniosła rezultaty. Stan wojenny pokazał, że można czołgami zepchnąć związek zawodowy do podziemia, ale bez związku nie można rozwiązać żadnego problemu społecznego. Mimo upływu lat i represji ze strony władz, które usiłowały bohaterów sierpnia zatrzymać czołgami otoczyć więziennymi murami, tamten zwycięski zryw sierpniowy otworzył możliwości, jakich świadkami i uczestnikami jesteśmy dziś, nie tylko w Polsce, ale także w pozostałych krajach Europy Wschodniej. Przyszedł zwycięski sierpień 1989 roku, a wraz z nim prawdziwy początek końca panowania komunizmu. Dziś widać to wyraźniej.

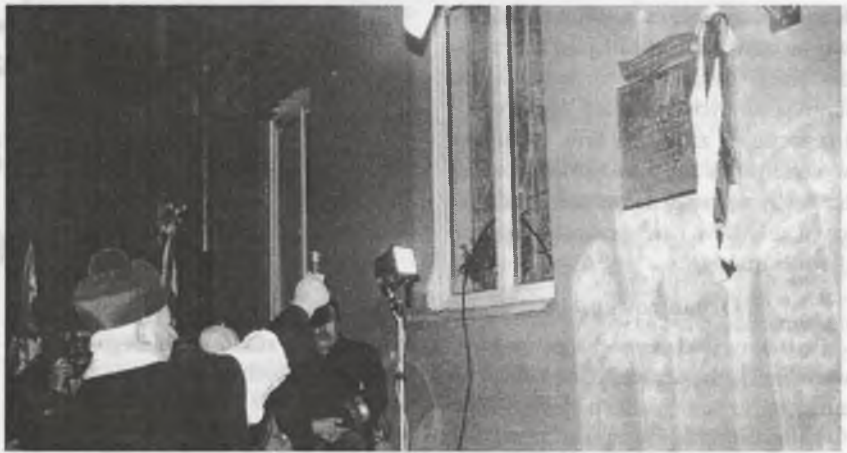
Solidarność, musimy to przyjąć, nie była czymś samorodnym. Była wypadkową tych sił, które od dziesięciu lat myślały, jak rozmontować chylący się ku upadkowi gospodarczemu blok Związku Radzieckiego. Polska najlepiej ku temu nadawała się, ze względu na jednolite społeczeństwo katolickie i dość znaczną inteligencję niezależną od Moskwy.

Solidarność składała się z dwóch warstw. Z licznej robotniczej (mniej chłopskiej) umęczonej komunizmem, zniewolonej – mażącej o suwerennej Polsce tradycyjnej, oraz z nielicznej warstwy opozycjonistów, twórców kultury, którzy od początku tworzyli jądro i mózg tego ruchu z KOR-em na czele. Środowiska katolickie, lepiej katolików, jak PAX zostały szybko wyeliminowane przez judaizujący ośrodek „Tygodnika Powszechnego” i Znak. Kor rozwiązał się już we wrześniu 1981 roku, aby wtopić się jeszcze w Solidarność, a następnie niemal w całości opanować Komisje Krajową.

Od początku ścierały się w Solidarności dwie odmienne koncepcje programowe. Jedna, nazwijmy ją „polską”, dążyła do odbudowy polski tradycyjnej i katolickiej, udoskonalenia społeczeństwa duchowo, kulturalnie i moralnie, a w dziedzinie społeczno-ekonomicznej wyłączenia, drogi (trzeciej) między kapitalizmem a socjalizmem, która na myśli miał Jan Paweł II.

Koncepcja druga była koncepcją kapitalistycznie liberalną, kosmopolityczną, głosząca prymat wartości ekonomicznych i przeciwko publicznemu charakterowi religii zwłaszcza Kościoła katolickiego.

Po wyborach 1989 roku i następnych, przemysłnie przygotowanych przez byłych ludzi KOR-u – nurt korowski otrzymał większą część kierowniczych stanowisk w państwie i ukonstytuował się na nowo w ROAD i UD, a wreszcie

Odstąpienie i poświęcenie tablicy pamiątkowej przy ul. Lipowej.

w UW. Nurty tradycyjne nie miały ani pieniędzy, ani ludzi z doświadczeniem politycznym, nurt wiec liberalny przejął ster rządów w państwie polskim, maskując się sprytnie. Z chwila objęcia rządów przez koła krakowskie, społeczeństwo powoli zaczęło oburzać się i odrzucać również związek zawodowy Solidarność, jako ciało obce dla Polaków. Wielu trzymało się nadal Solidarności, trwając w uporze, jak rozbitek deski ratunku. Za podszeptem korowców prezydent Wałęsa zaczął po 1989 roku likwidować Solidarnościowe Komitety, a cały ruch solidarnościowy ograniczać tylko do forum związkowego bez wpływu na życie społeczno-polityczne. Może sądził, że przechrzty wrogów. Przeliczył się niestety.

Polska stanęła wówczas przed dwoma zadaniami. Budować neo-Polskę oderwaną od tradycji z odsunięciem Kościoła ze sceny publicznej jako głównej przeszkody w zaprowadzaniu „nowego porządku w Polsce”, albo popierać nurt tradycyjny. Kościół poparł nurt tradycyjny, a wielu zaczęło myśleć, że to duchowieństwo pomogło wprowadzić nowe rządy kapitalistyczne – antychłopskie.

Czy zatem całe dzieło Solidarności odznaczało się dla Polski pomyłką lub utopią? Ani jedno, ani też drugi. Nie osiągnięto jeszcze wszystkich celów. Walka o te cele jest bardzo ciężka, bo musi odbywać się pod naciskiem ideologicznym i ekonomicznym zachodu, mając swoich zwolenników w kołach liberalnych. To nie jest klęska solidarności, to jest walka o prawdę, której „zdrowa” Solidarność broni i wierną pozostaje.

Rozpoczęta w sierpniu 1980 roku polska rewolucja nie została zakończona, a Solidarności przybyło 21 lat. Zapytajmy czy, cele sierpnia zostały zrealizowane. Dlaczego ci, którzy rozpoczęli walkę nie zostali beneficjentami, a są nimi przede wszystkim ludzie przeciwko którym, a więc komunistom, rewolucja była skierowana? 21 lat to kawał czasu. Zmiana pokolenia. Na ile zmieniła się Solidarność? Jaka jest dziś i jak powinna być jutro?

Solidarność jest dziś inna niż 21 lat temu. Przede wszystkim dlatego, że ci którzy dotrwali, są sami inni. Bogatsi o doświadczenia dwudziestoletnie i może przez to skromniejsi na pewno, ale nie wszyscy. Musieliście się uczyć demokracji, której nie znało wasze pokolenie.

Po drugie – trafiliście na moment wielkiej rewolucji gospodarczej, reformy ustrojowej. Cenę za to wszystko zapłacili ludzie Solidarności, wasi członkowie, ludzie zatrudnieni w zakładach pracy, gdzie powstawała Solidarność. To paradoks naszych czasów, ale ci którzy najbardziej przyczynili się do wielkiego przełomu – zapłacili najwyższą cenę, cenę zarówno polityczną, jak i ludzką.

Pytam, czy rzeczywiście musieliście aż taką cenę zapłacić?

To jest pytanie do wszystkich liderów, do polityków, którzy mieli wpływ na podejmowane decyzje. Pytanie zostawiam bez odpowiedzi. Sami musicie na nie odpowiedzieć.

Plącacie, moi drodzy, również za to dodatkowo – utratą popularności. Oskarża się

Prezentacja uniformów ORMO i ZOMO.

was o rzeczy, których nigdy nie popełni-
liście, ewentualnie na które nie mieliście
wpływu. Wiele rodzin polskich żyje na
skraju ubóstwa. Zagrożone są ich szanse
życiowe. Nie tęsknią oni, wierzcie mi, do
PRL-u, przeciwnie, są to ludzie, którzy
bardzo wiele nadziei położyli w Solidar-
ność, wierząc w poprawę swego losu. To
wszystko, czy nam się podoba czy nie –
jest obiektywne. I dlatego obecnie trudno
jest być związkowcem Solidarności.

Solidarność 1980 roku była nadzieją
wszystkich. Samo jej istnienie, cała jej
działalność budziły powszechny entuzjazm.
To ona przełamywała wszelkie obawy przed
rygorami obcego systemu. To ona
była wschodzącą jutrzeńką zwiastującą świt

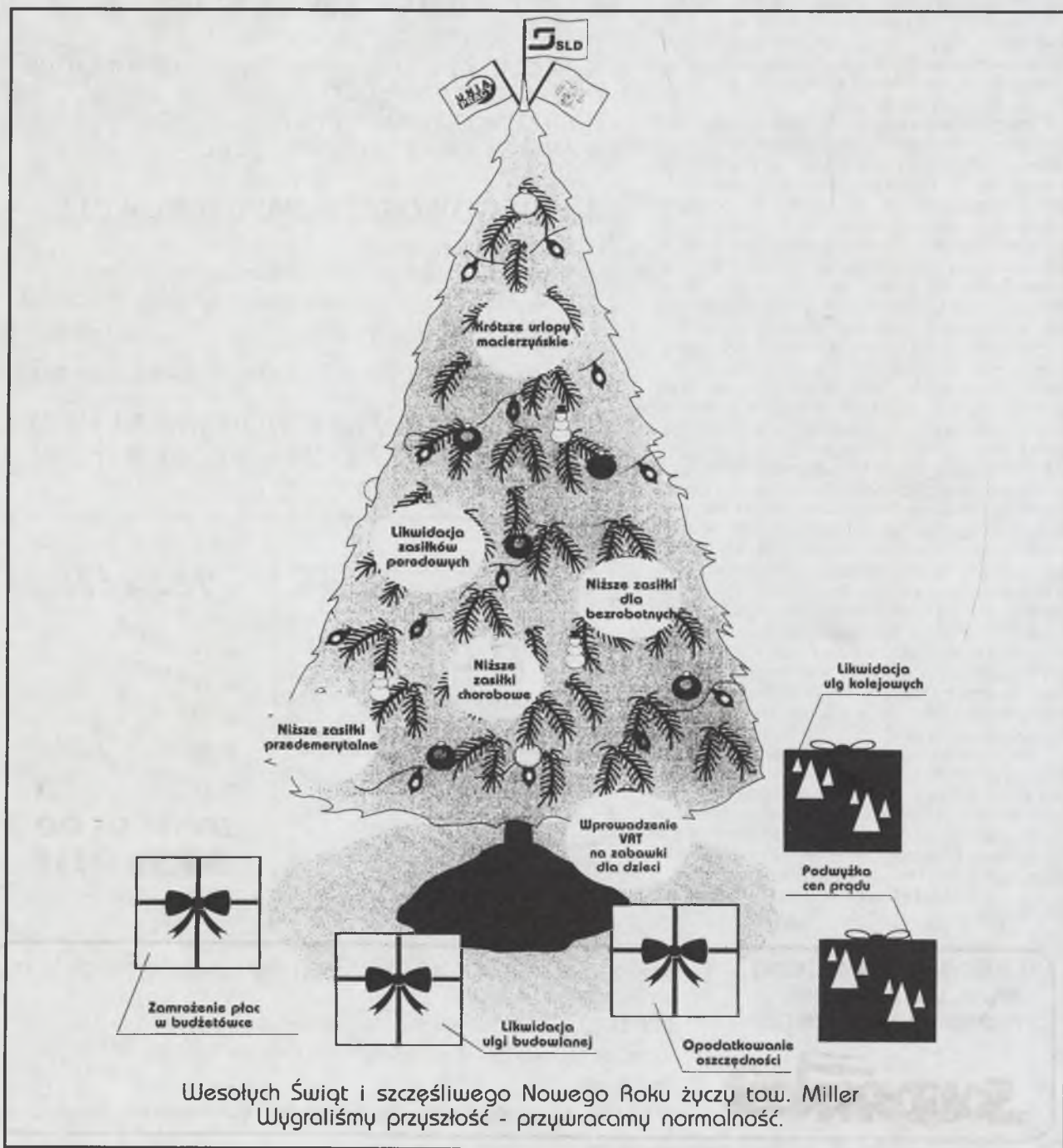
oczekiwanej wolności. Ona była tą husa-
rią naszą, polską. Solidarność dała wów-
czas społeczeństwu ogromne poczucie
siły sprawczej, wpływ na bieg wydarzeń.
Strajki sierpnia 1980 były podjęciem ry-
zyka w obronie słabszych, a nie dla włas-
nych korzyści materialnych. Ten bunt w
imię wartości chrześcijańskich, narodo-
wych i społecznych stał się jednak naj-
bardziej nośną formułą wyrażania
interesów. W tym upatruje wspólny mian-
ownik z dniem dzisiejszym. Idee tę są i
dziś waszymi sprawami a zrealizowanie
ich Waszym zadaniem.

Obecnie także bronicie wartości chrze-
ścijańskich, może nie wszyscy stoją na
ich straży, dziękuję wam za to. Powrót do

podstawowych wartości jest konieczny –
i to w imię interesów polskich właśnie.
Wtedy w sierpniu przeżyte na nowo kate-
gorie etyczne w imię braterstwa, odbudo-
wały w ludziach poczucie godności i
gotowości do obrony. Solidarność wów-
czas dała społeczeństwu poczucie ogro-
mnej siły sprawczej, wpływ na bieg
wydarzeń.

Dziś to poczucie jest nadal obecne, ale
nic jest już tak silne. Część ludzi nie
podniosła się po stanie wojennym. Władzom
komunistycznym tego stanu sporo ludzi
dało się złamać. Wielu straciło nadzieje, wiarę
w sens własnego działania. Byli i tacy, któ-
rzy szantażowani podpisali „lojalność” nie-
r

Dokończenie na str. 14

aż w dramatycznych sytuacjach i do dziś nie odzyskali psychicznej równowagi. To jeszcze jeden dowód, czym był komunizm, jak groźne jest nadal jego oblicze. I pytam tu dziś: kto tym szukanowanym, sponiewieranym wynagrodzi, kto tym zaszczytnym, których podeptano, opluto, zabrano im ludzka godność – honor im przywróci – kiedy nie ma winnych, kiedy wciąż się powtarza, że stan wojenny był konieczny dla naszej suwerenności? Na ich miejsce przyszli nowi, może nie zawsze tacy jak tamci, a szkoda.

Obecnie Solidarność musi odpowiedzieć na nasze potrzeby, sprostać wyzwaniom. Solidarność, mimo zaprzeczeń, odgrywa w Polsce i będzie jeszcze przez wiele lat odgrywać istotną rolę. Solidarność jest dzisiaj rozdarta, bo długi czas musiała pełnić podwójną rolę, związkową i polityczną i za to zapłaciła wiele, aż za wiele. Potrzeby związkowców są jednak przeciwne zapotrzebowaniom politycznym. Choć zdaje sprawę, że nie może Solidarność ich się całkiem pozbyć, musi być jednak związkiem zawodowym o wyrazistej opinii politycznej, umiejącym poruszać się w polityce.

(...) *Drodzy Związkowcy!*

Ideale solidarności zostały zrealizowane tylko połowicznie. Rozpoczęte dzieło trzeba dokończyć, chociaż premia nie jest u władzy. Wy jednak nie przestaliście być Związkiem, który nie ma niczego do zrobienia wobec Narodu. Nie staliśmy się społeczeństwem współodpowiedzialności za słabszych, nie pchnięto nauki, a Solidarność słusznie upatrywała w upowszechnianiu wiedzy jedynej drogi do emancypacji społeczeństwa i prawdziwej demokracji. To są podstawowe cele, o które walczyliście i nadal jesteście w stanie o nie walczyć i je skutecznie. Dziś „wybawiciele” spod rządów prawicy, którzy tak niedawno obiecali młodzieży dofinansowanie w studiach, odbierają im 50% zniżki. Jesteście więc potrzebni. Zbliża się okazja, by w pełni realizować swe związkowe cele, są to majowe wybory samorządowe. Siła jest jednak w jedności.

Do wyborów pójść trzeba zjednoczeni. Skłócenie, podłamani stoicie dziś pochyleni nad polską rzeczywistością. Podzieleni może jeszcze bardziej, niż przed kilkoma laty, obwiniając się nawzajem. Nie pozwólcie, by zadawnione animozje, urazy, niechęć podzieliły Was i w ten sposób doprowadziły do utraty w wyborach szansy naprawy Rzeczypospolitej. Nie pozwólcie, aby ci, którzy Wam zaufali, których bronicie z takim trudem, raz jeszcze poczuli zawiedzeni. To wy jesteście dla Narodu, a nie Naród dla Was. Nie prywacie, egoistyczny interes mieć trzeba na względzie, ale dobro Ojczyzny. Niech zwyciężają Ci dla których dobro Ojczyzny jest najwyższą wartością – *Salus Reipublicae esto!*

Nie pozwólcie się odepchnąć, uwierzcie, że jesteście siłą ale wtedy tylko, gdy będziecie razem. To nie jest klęska Solidarności, to walka o jej prawdę. A prawda jest bardzo droga i wiele kosztuje. Pozostaje Wam poderwać się do działania raz jeszcze i modlić się do Matki Solidarnościowej, jak się modlił do Niej męczennik naszej białostockiej ziemi, ksiądz Jerzy.

Ks. Infułat Stanisław Piotrowski

OŚRODEK SZKOLENIOWY OLC ZARZĄDU REGIONU PODLASKIEGO NSZZ "SOLIDARNOŚĆ"

ORGANIZUJE KURSY

1. PODSTAW OBSŁUGI KOMPUTERA PC

60 godzin lekcyjnych.

CENA: 300,00 zł

PROGRAM KURSU:

- @ SYSTEM OPERACYJNY - DOS,
- @ NAKŁADKA SYSTEMOWA - NORTON COMMANDER,
- @ SYSTEM WINDOWS 95,
- @ EDYTOR TEKSTÓW - WORD,
- @ ARKUSZ KALKULACYJNY - EXCEL.

2. KSIĘGOWOŚCI KOMPUTEROWEJ

75 godzin lekcyjnych.

- Moduł I - 45 g.l. podstawy rachunkowości (wykłady)

- Moduł II - 30 g.l. system finansowo-księgowy (ćwiczenia)

CENA: 480,00 zł

WYMAGANIA: ukończony kurs podstaw obsługi komputera.

ZGŁOSZENIA PRZYJMOWANE SĄ PRZY
ul. SURASKIEJ 1, II piętro, pokój nr 200

☎ 7422-797, 7423-246 w. 306

Białostockie Towarzystwo
Przyjaciół Sztuk Pięknych
zaprasza do

GALERII

ul. Warszawska 25, tel. 7327-729
od poniedziałku do piątku w godz. 10.00 - 17.00

- ♦ od nas każdy wychodzi zadowolony z dokonanego zakupu
 - ♦ rozsądne ceny - duży wybór
- ♦ tania kserokopia do A3 (zoom 50% - 200%)
 - ♦ wystawiamy rachunki

papier firmowy, plakaty,
druki reklamowe **RÓWNIEŻ W KOLORZE**
także na papierze samoprzylepnych

Jeżeli:

- * rysujesz
- * rzeźbisz
- * malujesz
- * fotografujesz
- * chcesz działać

**ZAPISZ SIĘ DO
BTSzP!!!**

BIULETYN INFORMACYJNY
NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”
REGIONU PODLASKIEGO

SOLIDARNOŚĆ

ADRES REDAKCJI: ul. Suraska 1, pok. 203, 15-093 Białystok, tel. 7423-246 w. 310.
fax 742-32-48

REDAKCJA: Mirosław Markowski (red. naczelny)
Artur Jan Szczepny (sekretarz redakcji), Jan Grochowski
oraz Zespół.

WYDAWCA: Zarząd Regionu Podlaskiego NSZZ „Solidarność.